

RAAK NIET ACHTEROP!

Zorg dat je de beloften beërf

Terry Virgo

Toen ik onlangs bad voor een vrouw in Schotland, vertelde zij mij dat ze al veertig jaar, van kinds af aan, pijn had in haar schouder en haar nek. Huilend en lachend tegelijk zei ze: 'De pijn is helemaal weg!' Geweldig!

Uw geloof heeft u gered ('heel' gemaakt) is een verbazingwekkende uitspraak. Het ene moment lijdt je pijn, het volgende moment ben je er helemaal vrij van. Geloof om nú te ontvangen is iets opwindends en het maakt indruk.

Geloof en geduld

Een vreemde combinatie hebben we hier: 'geloof en geduld'. Twee woorden die we niet noodzakelijkerwijs bij elkaar verwachten. Misschien denken we dat wanneer geloof komt, geduld niet langer vereist is. Geduld moeten we hebben om iets ongewensts te verdragen. Wanneer geloof komt, is het voor geduld een duidelijk teken om te vertrekken. Het is niet langer nodig. Geloof heeft het probleem opgelost.

Een vrouw in Oregon vertelde me, eveneens huilend en lachend tegelijk, dat ze die ochtend, nadat de vorige avond voor haar gebeden was, voor het eerst in 23 jaar haar eigen sokken kon aantrekken. Door hevige rugpijn had ze al bijna een kwart eeuw haar tenen niet kunnen aanraken. Nu was de pijn weg. Ze was helemaal vrij. Dit is uiteraard het soort geloof waarin we geïnteresseerd zijn - geloof dat het probleem gelijk oplost, nu meteen.

Tot onze verrassing zegt het boek Hebrëeën ons in het spoor te treden van hen die dankzij hun standvastig geloof ('door geloof en geduld') ontvangen hebben wat hun beloofd was (Heb. 6:12). Geloof werkt, naar het schijnt, niet alleen in het gebied van het onmiddellijke, van het hier en nu. In feite is het geloof dat de Bijbel vaak belicht en prijst, het geloof dat moet wachten, maar intussen blijft vertrouwen. Hebrëeën 11 vertelt ons dat door het geloof de muren van Jericho vielen! Amén! Kom op, jongens! Dat is het geloof dat ik zoek! We schreeuwen gewoon wat met z'n allen, en dan storten de muren gelijk in. Feit is dat de Israëlieten eerst geduldig zeven dagen zwijgend om de stad heen moesten trekken, en onder het marcherende leger bevond zich ook Kaleb. Hij en Jozua hadden 40 jaar gewacht op de vervulling van de beloften die God hun gedaan had over het beërven van het land. Nog steeds belangstelling voor de 'Jozua generatie'? Geloof en geduld zijn geen vijanden; het zijn goede metgezellen. Ze worden vaak gevraagd om elkaar gezelschap te houden.

Abraham, duidelijk de grootste geloofsheld uit de Bijbel, spreidde verbazingwekkend geduld ten toon, toen hij jarenlang op zijn beloofde zoon moest wachten. Vaak is ons probleem dat we opgeven als we niet gelijk resultaat zien. We lijken dikwijls niet zozeer op de 'Jozua generatie', als wel op de 'geef op' generatie. Vooral in het westen zijn we erin getraind om het onmiddellijke te verwachten. Druk op de knop! Zet de schakelaar om! Voeg water toe! Deuren gaan automatisch open! Wij haten wachten. We veranderen van rij bij de kassa in de supermarkt of bij de paspoortcontrole op het vliegveld. 'Wat mankeert er aan deze computer? Hij is zo traag.' Wat we bedoelen, is dat het een paar seconden langer duurde dan we verwachtten. 'Geloof en geduld?' Vergeet het maar!

Een mens als wij

Elia, zo wordt ons verteld, was een mens als wij (Jak. 5:17) en hij bad. Om eerlijk te zijn ziet hij er niet precies uit zoals een 'mens als wij'. Hij bad voor regen en de lucht bleef blauw. Dus bad hij opnieuw. Geen wolkje te zien. Dus bad hij nog een keer. Nog steeds een zonnebril nodig. Meer gebed. 'Ga nog eens kijken.' Kom op, Elia. Vergeet het maar. Je hebt het geprobeerd. Nu is het wel genoeg. Kap er maar mee.

Raak niet achterop

De schrijver aan de Hebrëeën waarschuwt ons voor een groot gevaar in het christelijke leven, namelijk dat als we niet onmiddellijk resultaat zien, we geneigd zijn de handdoek in de ring te gooien. Of als we de boel niet helemaal de boel laten, dan slepen we ons toch minstens voort, verliezen onze vreugde en doen gewoon alles plichtmatig zonder echte verwachting. Ons christen-zijn wordt routineus, saai en vruchteloos. Om de woorden van de schrijver te gebruiken: 'we blijven achter'

(Heb. 6:12). Geen aantrekkelijk alternatief voor het dynamische en volhardende geloof van onze bijbelse helden. De uitdaging is om ervoor te zorgen dat geloof geloof blijft, zelfs wanneer we uitstel ervaren. We moeten de auto niet in zijn vrij zetten en laten uitlopen. We moeten in de versnelling van het geloof blijven rijden, vooral wanneer we onverwachte bochten in de weg tegenkomen. Toen we de belofte in het begin ontvingen, verwachtten we dat de weg recht zou zijn, een directe route. Jozef werd beloofd dat zijn broers en zelfs zijn ouders voor hem zouden buigen. Zijn vaders lievelingetje was hij al. Zijn speciale mantel onderscheidde hem al van de anderen, daarom meende hij dat het buigen wel spoedig zou volgen. Nee! Er was een lange, bochtige weg te gaan voordat de belofte werd vervuld. Hij werd niet alleen geconfronteerd met uitstel, maar met tegenslagen die verwoestende proporties leken te hebben aangenomen. In plaats van voor hem te buigen, verkochten zijn broers hem als slaaf aan een aantal buitenlandse nomaden. Wrede leugens en valse beschuldigingen resulteerden in zijn gevangenneming, ver van huis. Nu was het toch wel tijd om de droom te begraven. Wat Jozef tot zo'n voorbeeldig karakter maakt, is dat hij in God bleef geloven. Zijn droom vervaagde niet. Zijn visie bleef scherp. Zijn vertrouwen in wat God hem verteld had, liet hij nooit los.

Vertel me je droom!

Ik kan me voorstellen hoe ik zou hebben gereageerd als een medegevangene mij had verteld dat hij ook een droom had gehad. Als ik Jozef was geweest, zou ik gezegd hebben: 'Vergeet het maar! Ik had ook een droom. Moet je eens kijken waar die me gebracht heeft!' In plaats van cynisch te reageren, reageerde Jozef opgewonden en wilde hij graag meer weten. 'Vertel me je droom,' drong hij aan bij zijn bajesmaat. Een droom kon nog steeds worden geloofd. Een belofte nog steeds worden vertrouwd, ook al konden de omstandigheden niet erger lijken. 'Leg die onbeschroomdheid dus niet af,' vertelt de Bijbel ons. 'Blijf juist volharden, want als u de wil van God doet, zult u ontvangen wat u beloofd is' (Heb. 10:35-36). Daar heb je het weer. Geloof en geduld!

Eugene Peterson zegt in zijn veel geprezen vertaling van de Bijbel: 'Vrienden, beschouw het als een regelrecht geschenk wanneer tests en beproevingen van alle kanten op jullie afkomen. Je weet dat je geloofsleven onder druk haar ware aard wel zal moeten tonen. Probeer dus niet ergens voortijdig onderuit te komen. Laat het zijn werk doen zodat je volmaakt en volkomen wordt, zonder enige tekortkoming' (zie Jakobus 1). Dan vertelt hij ons (in dezelfde vertaling van de *Message*): 'We blijven God loven en prijzen, zelfs als we midden in de problemen zitten, want we weten hoe problemen vurig geduld (volharding) in ons kunnen ontwikkelen en hoe dat geduld vervolgens het edelstaal van beproefdheid smeedt, wat ons alert houdt voor alles wat God verder wil gaan doen' (zie Rom. 5).

Jozef had elke menselijke reden om te vinden dat het leven wreed voor hem was geweest en dat God hem vergeten was, maar ons wordt verteld dat hij zelfs in de gevangenis een succesvolle man was. Hoe blijf je succesvol wanneer alles er zo ellendig uitziet, wanneer gebeurtenissen en mensen je zo wreed behandelen? Natuurlijk was één van Jozefs geheimen dat hij zijn broers compleet vergaf en God niet de schuld gaf. Hij weigerde zich klem te laten zetten door zijn directe omstandigheden. Hij paste ervoor om zijn leven te kapot laten maken door bitterheid en onverzoenlijkheid. Je kunt niet succesvol zijn als je altijd in het verleden leeft, vol spijt en beschuldigingen over en weer. Je kunt niet genieten van Gods blijvende genade als je hem er in je hart van beschuldigt dat hij je in de steek laat en daarbij jezelf opsluit in een vroegere, pijnlijke ervaring.

Jozef bleef in God geloven. Hij wist dat zijn broers hem kwaad wilden doen, maar hij bleef geloven in Gods totale voorzienigheid en zag het zo dat, hoewel zij het ten kwade bedoelden, God het ten goede keerde. God was bezig een groter plaatje te schilderen en een groter ontwerp te ontvouwen. Het feit dat Jozef vrij was van het verleden gaf hem de vrijheid om te genieten van de vrede die God hem in het heden schonk.

Op een dag zal mijn prins komen

Jozef overwon ook de verleiding om alleen maar te dagdromen over de toekomst en alles op te schorten totdat de problemen uit de weg waren geruimd. Hij drukte niet op de pauze knop en wachtte op betere tijden. Volharding gaat niet over dagdromen dat ik pas tevreden ben 'als ik klaar ben met school', 'als ik getrouwd ben', 'als ik fulltime ben', 'als de kinderen groot zijn', 'als de omstandigheden beter zijn'. Intussen dien ik mijn tijd uit.

Sommige mensen lijken te denken: 'Op een dag is alles beter en daar wacht ik gewoon op.' Anderen denken: 'Hoe kan ik nu echt dienen zolang ze mij geen oudste maken?' Of 'Als ik niet fulltime ben, dan is er niets wat ik kan doen.' Uitstel brengt dan frustratie, geen volwassenheid.

Jezus zegt ons dat we eerst betrouwbaar moeten zijn in het kleine voordat het grote aan ons zal worden toevertrouwd, dat we betrouwbaar moeten zijn met andermans spullen en vervolgens krijgen wat ons toebehoort; we moeten zelfs betrouwbaar zijn in financiële zaken voordat we de verantwoordelijkheid krijgen over echte rijkdommen (zie Luc. 16:10-12).

Uitstel is niet als de reclame op tv - tijd om te zappen; tijd voor kortdurende afleidingen totdat we weer verder gaan met de plot. Uitstel is déél van de plot! Uitstel is Gods manier om je op de proef te stellen, om je te testen om te zien wat er in je hart leeft. God zei tegen de Israëlieten dat hij ze door de woestijn had geleid om juist die reden: 'Hij wilde u zijn macht laten voelen en u op de proef stellen, om te ontdekken wat er in uw hart leefde: gehoorzaamheid aan zijn geboden of niet' (Deut. 8:2).

Ze zouden weldra, net als Jozef, in een goed land zijn, dat zou overvloeien van zegen. Hoe zouden zij dan om te beginnen de woestijn hanteren? Jozef zou spoedig de totale vervulling zien van Gods beloften. Hij slaagde met vlag en wimpel voor het uitstel. Hij hield vol door te blijven geloven en door zijn ogen gericht te houden op God.

Wat leeft er in je hart?

Het lijkt vreemd om op te merken dat God ons test om te zien wat er in ons hart leeft, alsof hij dat nog niet wist. Wij lezen iets dergelijks in Abrahams leven waar God hem riep tot zijn grootste geloofsdaad ooit, namelijk om zijn beloofde zoon te offeren als een offer op een altaar. Het wekt verbazing dat Abraham niet in discussie gaat of uitvluchten zoekt, maar onmiddellijk gehoorzaamt en met zijn zoon de berg beklimt.

Terwijl de jongen op het altaar wordt vastgebonden en het mes in Abrahams hand wordt opgeheven om hem te doden, dringt Gods bevel door de stilte heen. Abraham hoeft niet verder te gaan. Het leven van zijn zoon wordt gespaard. 'Nu weet ik,' zegt God, 'dat je ontzag voor God hebt: je hebt mij je zoon, je enige, niet willen onthouden' (Gen. 22:12). Maar God weet toch alles, zouden we kunnen redeneren. Hij wist toch wel wat er in Abrahams hart leefde? Waarom dan al deze tests? Het is nu eenmaal zo dat er geheimenissen zijn die ons verstand te boven gaan, maar we moeten ons nooit laten misleiden tot een theologisch denken dat alles als zo vaststaand beschouwt dat de hele wereld plus jouw persoonlijke geschiedenis louter op de automatische piloot draaien, dat alles onvermijdelijk is en een gesloten systeem.

Het is duidelijk dat we Gods wegen nooit helemaal zullen begrijpen. Wij zijn maar schepselen met een erg beperkt begrip, met een troebele visie, een niet ontvankelijk gemoed. Veel van Gods mysteries gaan boven onze pet. Onze eis om alles aan menselijke logica te onderwerpen is misplaatst wanneer we deze thema's benaderen en pasklare antwoorden willen. Er zijn verborgenheden die buiten ons bevattingsvermogen liggen. 'Wat verborgen is, behoort de Heer, onze God, toe; wat openbaar is, komt ons toe. Wij en onze kinderen dienen ons altijd te richten naar alle bepalingen van deze wet' (Deut. 29:29).

Eerbiedig ontzag en heilige vreugde

Het is niet aan mij om te weten waarom God je test wanneer hij je al door en door kent. Het is jouw verantwoordelijkheid om dit leven te leven in eerbiedig ontzag en heilige vreugde, terwijl je hem vertrouwt voor elke onverwachte bocht in de weg en gelooft dat degene die zijn eigen zoon niet spaarde maar hem overgaf voor ons, niet onoplettend of grillig is. Hij is niet harteloos of onverschillig; hij laat ons niet door pijn heen gaan die we niet hoeven dragen en door uitstel dat we niet hoeven ondergaan.

In onze gevallen wereld zijn er veel tegenslagen en mysteries. Het volmaakte is nog niet gekomen. Op een dag zal elke traan worden weggeveegd, zullen het hele universum, de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde worden getransformeerd in Gods tempel en zal er niets onreins binnengaan. Het paradijs zal worden herwonnen.

Volharding in pijn en uitstel zal niet langer worden gevraagd. Alleen in deze voorbijgaande eeuw worden we opgeroepen om pijn te ondergaan, tegenslagen te verdragen en mee te maken dat mensen vroegtijdig heengaan. Wanneer de Heer komt, zal geloof worden opgeslokt door het zien, zullen mysteries verdwijnen en zullen we kennen zoals we zijn gekend. In de tussentijd worden we opgeroepen om deze race te lopen en naar Jezus te kijken die, om de vreugde die voor hem lag, het kruis op zich genomen heeft, de schande niet achtende. Hij is ons ultieme voorbeeld van volharding. Zonder zijn Vaders nabijheid te voelen en in afwachting van de verschrikkingen van de dood die hem

zouden omhullen, nam Jezus onze plaats in door zelf de toorn van een heilig God te ondergaan, zijn billijke en rechtvaardige verontwaardiging jegens de zonde.

In geloof en volharding liep Jezus naar het kruis, beklom de heuvel Golgotha in het volle geloof en de zekerheid dat zijn Vader hem niet zou overleveren aan het dodenrijk en dat zijn lichaam niet tot ontbinding zou overgaan (Hand. 2:27), maar dat hij hem zou opwekken en hem de eer zou geven. 'Laat tot u doordringen hoe hij standhield toen de zondaars zich zo tegen hem verzetten, opdat u niet de moed verliest en opgeeft' (Heb. 12:3). Niemand anders heeft vergelijkbaar lijden gekend. Laten we daarom vastberaden de wedloop lopen die vóór ons ligt. Laten we daarbij de blik gericht houden op Jezus, gelovend dat ons uiteindelijk onbeschrijfelijke vreugde wacht en dat we, als we de wil van God doen, zullen ontvangen wat ons beloofd is.

Raak niet achterop. Zorg dat je de beloften beërft!

Vertaling Toos Kleinhout

Oorspronkelijke titel: Don't get sluggish

Newfrontiers magazine . volume 2 . issue 11 . june > august 2005